

ALPINISTIČNA ŠOLA 2011/2012

Prvi alpinistični vzpon

sobota, 15. oktober 2011

Sandra Janežič, tečajnica

V soboto, 15. 10. 2011 zgodaj smo vstali,
se ob 6.00 v Kamniku pred KD zbrali.
Inštruktorji so nas v skupine razdelili,
željni novih ciljev proti hribom smo krenili.
Nekateri na Jermanci smo parkirali,
in se nervozno proti hribom ozirali.
Srčna želja in v srcu ponos,
prelepe gore – niste nam kos!
Monika se je odločila,
da s Katjo in Maticem bo Kogel osvojila.
Ostali v smer Kamniškega sedla smo se podali,
vmes pa non-stop klepetali!
Tempo imeli smo navit,
še mrazu uspelo nam je uit.
Pri Studencu Grega in Blaž sta od nas se ločila,
skupaj s Primožem sta v strmino zarila.
Mi še malo smo hodili,
na Pastircih za odtенок se spočili.
Ker Rožleta zjutraj prav fajn je zebl,
je rekel, da edino na sončku se s skalovjem bo grebel!
Dejana in Janeza popeljal je v svet Macesnovca,
revčki od ruševja popraskani so bili vse do komolca!
Delegacija 5+3 vesela do sedla je prikorakala,
odprta vrata doma so nas pričakala.
Topel čajček nas je okrepčal,
vsak od inštruktorjev svojim je napotke dal.
Nato krenili smo vsak svojo pot,
novim zmagam in ciljem naprot.
Branja prelepa se je v sončku bleščala,
Katja in Jure pa sta se smejala,
saj Poli pravi: »Vesta vidva, tale Šija,
res top shit je plezarija!«
Na drugi strani pa Planjava,
zopet bila je vsa sanjava.
Sončku ni pustila blizu,
vedl smo, da nas mraz bo grizu.
Aleš in Primož pa se nista dala,
res v Planjavo sta nas peljala.
Matic in Polona skočila sta v plezalni pas,
ga dobro opremila, nato pa gas!
Smer X njihova bila je potka,
baje prav fajn smerca tale skalna gmotka!

*In pa še midva – Primož in jaz – naveza,
sploh ker Primož tok dobr pleza!
Ko sva vse potrebno postorila,
sva v smer Svetelove se namenila.
Sprva čist bila sem hin,
priznam da šopal je adrenalin!
Vrv bila je mal prekratka,
skala od začetka precej gladka.
Midva pa se nisva dala,
pokazala gori sva, da z nama kosati se ni šala!
Sidrišče hitro sva naredila,
nato pa v strmo skalo se zapodila.
Primož je plezal, da se je kar kadil,
res ne vem, kam se mu je tako mudil.
Jaz pa za njim po najboljših močeh –
sem se povzpenjala po strmih skalnih poteh.
Edine preglavice so bile kako izbit klin,
ampak sem hitro iznašla način!
Čisto prehitro bilo je konec plezarije,
občutkih fenomenalnih se človek naužije!
V hribih res na zemlji je raj!
Najrajši nikoli ne bi šel v dolino nazaj!
S Primožem na vrhu sva kramljala,
še Aleševo navezo počakala,
nato skupaj po vrvi smo se do vznožja spustili,
od mogočne stene Planjave se s ponosom poslovili!
Veselih src, nasmejanih ust,
sledil je še v dolino spust!
Po melišču se nam je precej mudilo,
za nami fejst se je kadilo!
Na koncu vsi pri Marjanu smo se zbrali,
dodobra o doživetjih pokramljali!
Pivo nam je pomagalo,
da se tekoče je pripovedovalo!
Tako končal se naš je dan,
za vedno v srcu zapisan!*

*Res je nepozabno doživetje,
ko skala nudi ti zavetje!
Spoznali smo, da so to trenutki sreče,
saj v gorah srce zapeti zna goreče!*